

Brand!

5

‘Brand in de stad!’

‘De bliksem is ingeslagen!’

‘Maak de manschappen wakker!’

‘BRAND!’

Augie lag in bed in zijn torenkamer, hoog in het kasteel op de heuvel. Hij aaide zijn hondje Lik en keek naar het flakkerende vlammetje in de olielamp op zijn bureau. Het licht ervan viel op de landkaart die daar opgevouwen lag.

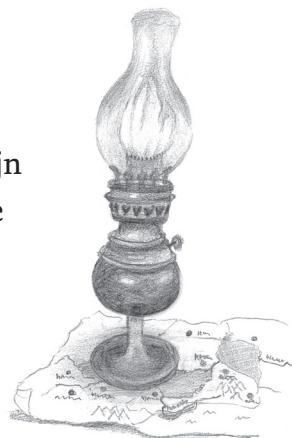
Morgen moest hij de namen van alle landen in het Noorden kennen.

Meester Fideel ging hem overhoren...

Plotseling klonk er een hard, knetterend geluid. Even was het ongelooflijk licht in zijn kamer. Zo licht, dat hij op het wandkleed de afbeelding van zijn vader tussen de andere vechtende ridders kon zien.

Een enorme donderslag volgde, en meteen daarna nog een. Onweer!

Augie gleed zijn bed uit, rende naar het raam en opende het. Voorzichtig stak

hij zijn hoofd naar buiten. Hij zag hoe de wachters bij de ophaalbrug zich plat op de grond wierpen. Levensgevaarlijke bliksemstralen flitsten door de zwarte hemel naar de aarde.

Augie hoorde een van de wachters roepen. ‘De bliksem is ingeslagen! Brand in de stad!’

6 Augie zag het nu ook. Vlammen laaiden op in het centrum.

‘Brand! Brand!’ De wachters begonnen te schreeuwen.

De poortdeur ging open. Ridder Dolman kwam naar buiten gestormd op zijn zwarte hengst, gevolgd door zijn mannen.

‘Stuur iedereen die sterk is naar de stad. Zo snel mogelijk!’ schreeuwde hij naar de wachters.

Opnieuw weerlichtte het. Een van de paarden steigerde angstig, waardoor zijn berijder bijna in het donkere water van de slotgracht viel. Toen galoppeerden ze weg.

De hoeven van hun paarden roffelden over de houten ophaalbrug, en dat klonk bijna net zo hard als de donder.

De verborgen deur

7

Sofie kwam door de verborgen deur Augies kamer in hollen.

‘Prins Augustus! Ben je gek geworden? Straks val je en breek je je nek. Of je wordt door de bliksem getroffen!’ Ze was al bij hem, greep hem vast en trok hem hardhandig van de vensterbank. ‘Kom hier staan!’

Augie wees naar beneden. ‘Kijk, brand!’

De nacht was even weer roerloos stil. Daardoor was het schreeuwen van de mensen ver weg in de stad tot hoog in Augies torenkamer te horen.

Sofie sloeg haar armen om hem heen, en ze keken samen.

Na Augies geboorte voelde de keizerin dat ze ging sterven.

De kraamverzorgster was een strenge vrouw die Augie nooit wiegde of troostte. Ze vond dat hard huilen goed was voor een keizerszoontje, ook al trappelde hij van de buikpijn en liep hij paars aan. ‘Uw zoon moet een genadeloze vechtjas worden, net zoals zijn vader. Een kerel die tegen pijn en ongemak kan,’ zei ze tegen de keizerin.

Ontdaan vroeg de keizerin haar hofdames om raad.

‘Ik ken een familie van kleermakers in een dorp in de bergen. Er werkt daar een borduurster. Een sterk, lief

en verstandig meisje van vijftien,' vertelde een van haar hofdames.

De keizerin gaf opdracht om het meisje uit de bergen te halen. Intussen liet ze in het diepste geheim een verborgen deur maken tussen twee kamers in een van de torens.

8

Toen Sofie in het kasteel aankwam, was de keizerin al zo zwak dat ze niet meer uit haar bed kon komen. Ze wenkte het meisje dichterbij. Toen ze Sofies lieve gezicht en de mooie geborduurde bloemen op haar jurk zag, glimlachte ze.

'Sofie, ik wil niet dat mijn zoon een genadeloze vechtjas wordt, zoals zijn vader. Ik wil dat mijn zoon een keizer wordt die met wijsheid regeert. Wil jij zijn kindermisje zijn?'

Sofie pakte de rok van haar jurk aan de zijanten vast en maakte een kniksje. 'Ja, Hoogheid,' zei ze netjes.

Toen vertelde de keizerin haar over de verborgen deur.

'Niemand hoeft ervan te weten. Ik wil niet dat mensen gaan kwaadspreken over mijn kleine jongen. Dat ze gaan zeggen dat hij een verwende huilebalk is die niet zonder kindermisje kan. Ik wil alleen maar dat hij zich veilig voelt. Dat er iemand bij hem is die van hem houdt. Iemand die meteen naar hem toe kan gaan als ik er niet meer ben.'

Als Augie 's nachts bang was of verdriet had, riep hij zacht om Sofie. Dan kwam ze door de verborgen deur zijn kamer binnen.

Ze troostte hem. Ze stelde hem gerust. Ze maakte grapjes

om hem te laten lachen. Ze zei dat hij slim en grappig was, en een goed mens. Soms voelde hij zich eenzaam omdat hij een prins was voor wie iedereen moest buigen. Een prins tegen wie niemand durfde te praten. Een jongen die keizer zou worden. Dan klom hij nog weleens bij Sofie op schoot, ook al was hij twee maanden geleden elf jaar geworden. En dan hield ze hem dicht tegen zich aan zodat hij haar warmte voelde. Dan leek alles waar hij bang voor was ver weg, net als toen hij klein was.

9

Opnieuw weerlichtte het.

‘Het onweer is nu vlak boven het kasteel,’ riep Augie.

Sofies stem beefde. ‘Er ligt nog veel sneeuw in de bergen!

Als er maar geen lawine van komt!’

Augie wist dat Sofie in de bergen was geboren en opgegroeid. Ze had hem vaak verteld over Boterbloem, de koe van haar familie, die op hete zomerdagen een strooien hoedje droeg. Over de berggeiten die een bel om hun nek droegen. Over de adelaar die een keer een jong geitje uit de wei had geroofd. Over haar broer Konrad en haar zusje Heidi, die in de zomer bij oma woonden en in de winter bij een kleermaker in de stad werkten.

‘Je familie is vast veilig,’ zei hij om haar te troosten.

‘Dat hoop ik! Lieve hemel, dat hoop ik,’ fluisterde Sofie.

Opnieuw weerlichtte het. Dit keer kon Augie twee keer ademhalen voordat de ruitjes in het raam rammelden door de donder. Binnen in de gangen van het kasteel klonk nu ook geschreeuw en rennende voetstappen.

‘Brand in de stad! Iedereen die gezond en sterk is, moet gaan helpen voordat de brand overslaat op de andere huizen!’

Augie keek op naar Sofie. ‘Moeten wij gaan helpen?’

Sofie trok hem tegen zich aan. ‘Nee, malle, natuurlijk niet. Jij bent de prins en ik moet hier bij jou blijven.’

10 Augie begreep het wel. Een prins kan beter niet gewond raken. Een prins moet gezond blijven, zodat hij later keizer kan worden.

‘Er moet regen komen. Laat het gaan regenen,’ prevelde Sofie.

Maar er viel geen druppel uit de zwarte hemel op de vlammen in de stad.

Laat prins Augustus los!

Lik blafte woest. Iemand schudde Augie ruw door elkaar.

11

‘Wakker worden, prins Augustus!’

Geschrokken schoot Augie overeind.

Ridder Dolman stond over hem heen gebogen. Zijn gezicht met de grote paarse neus was dichtbij. Zijn baard en zijn adem stonken naar bier. ‘Prins Augustus! Er was vannacht brand in de stad. Die is nu geblust, maar er zijn huizen en winkels in vlammen opgegaan!’

Augie wist het weer. Ja, de bliksem was ingeslagen.

Ridder Dolman bleef hem heen en weer schudden.

‘Begrijpt u het dan niet, prins! Het is nu acht jaar geleden dat uw vader, de keizer, vertrok naar de grenzen van ons land. Sindsdien is er nooit meer een bericht over hem gekomen. Hij kán niet meer in leven zijn! Daarom wordt het tijd dat u zijn taken op u neemt. U moet ons vertellen wat we moeten doen!’

‘Maar... ik...’ stamelde Augie.

Hij wilde zeggen dat hij zich nog niet eens hoefde te scheren. Dat hij nog een heel stuk moest groeien. Dat hij nog heel veel lessen in schermen moest krijgen. Dat hij de namen van alle landen, rivieren en zeeën nog niet kende. Sofie holde zijn kamer binnen. Ze was omgelopen via de

gang, want niemand mocht weten dat de verborgen deur bestond.

‘Lik, koest! Ridder Dolman, laat prins Augustus los! Hij is al wakker, dat ziet u toch!’

Lik hield op met blaffen en ridder Dolman liet Augie los.

12 ‘Kleed hem aan! Ik haal hem over een halfuur op. We hebben hem nodig in de ridderzaal,’ zei hij bars tegen Sofie. Met grote stappen liep hij de kamer uit. De deur sloeg met een dreun achter hem dicht.

‘Goeie hemel, wat heeft die man slechte manieren!’ zei Sofie. ‘Augie, ik ben bang dat je een moeilijke taak te wachten staat. Kom, ik help je om je uniform aan te trekken, daarin lijkt je ouder. En zet je hoge berenmuts erbij op. Dan lijkt je groter.’

Terwijl Sofie hem in zijn uniform hielp, liet Augie haar meedenken. ‘Ridder Dolman heeft nog nooit eerder om mijn hulp gevraagd. Ik vind dit nogal onverwacht. En jij?’ vroeg hij.

Sofie knikte. ‘Ik ook.’

Augie ging verder. ‘Ik weet dat mijn ridders op het land passen omdat ik nog jong ben. Maar over twee jaar word ik dertien, en dan word ik tot keizer gekroond. Dan zal ik dit land gaan regeren.’

Sofie rukte aan zijn kraag, die scheef zat. ‘Zo is dat.’

‘Jij en meester Fideel doen er alles aan om me op mijn taken voor te bereiden. Hoort ridder Dolman mij niet ook te helpen? Hoort hij me niet te vertellen wat er gebeurt in het land?’

‘Ja,’ zei Sofie. ‘Dat hoort hij te doen.’

‘Maar dat doet hij niet. Hij speelt hier alleen maar de baas.’

‘Inderdaad. En dat hoort hij níét te doen.’

Sofie trok het riempje van de berenmuts vast onder zijn kin, stapte naar achteren en bekeek hem keurend. ‘Je uniform is bijna te klein, Augie. Dat is goed. Je bent dus flink gegroeid.’

13

Augies buik knorde. ‘Mag ik wat drinken en een kaneelbol voor ik naar beneden ga?’

‘Daar is geen tijd meer voor. Neem alvast maar een paar slokjes water. En probeer eens met een diepe stem te praten.’

Augie probeerde de stem van ridder Dolman na te doen.

‘Ik wil een kaneelbol!’

Sofie schoot in de lach. Meteen daarna keek ze weer ernstig.

‘Nu alleen dit nog.’ Ze gespte de riem, waar zijn korte degen aan hing, vast om zijn middel. ‘Draai je eens om.’

Gehoorzaam draaide Augie in het rond.

‘Je ziet er stoer uit.’ Sofie zuchtte. ‘Als je niet weet wat je moet doen, denk dan maar aan je vader, de keizer. Wat zou hij doen? Enne... als je binnenkomt, zeg dan netjes goedemorgen.’

‘En daarna?’ vroeg Augie.

Sofie dacht na. Zij wist het ook niet. Kindermeisjes werden nooit uitgenodigd voor een overleg van ridders.

‘Daarna kun je bijvoorbeeld iets vragen, zoals, eh... Wat kan ik voor u doen? Waarover heeft u mijn advies nodig?’ bedacht ze.

De sleutel

- 14 Sofie had het raam opengezet. Augie keek naar buiten. Ridder Dolman kon hem elk moment komen halen. In de verte zag Augie twee ruiters op mooie paarden opdoemen. De ruiters werden gevolgd door een voorname koets met vier sterke paarden ervoor. Daarna volgden twee kleinere koetsen, volgeladen met bagage, en nog twee ruiters. De kleine stoet draaide de weg op die naar boven slingerde, naar het kasteel. ‘Sofie, kijk daar, nog helemaal beneden. Koetsen en ruiters!’ Sofie keek over zijn schouder. Augie draaide zich naar haar om. ‘Krijg ik bezoek?’ Sofie fronste. ‘Niet dat ik weet. In ieder geval is mij daar niets over verteld.’

Er werd op de deur gebonsd. Ridder Dolman wachtte niet eens tot Augie ‘binnen’ riep. Hij smet de deur meteen wijd open.

‘Bent u klaar, prins Augustus?’

Snel keek Augie nog even naar Sofie.

Ze keek ongerust, hij zag het. Maar ze knikte naar hem.

Je kunt het. Zet hem op, Augie, betekende dat knikje.
Hij maakte zich zo lang mogelijk en zei met zijn diepste stem: 'Ik ben klaar, ridder Dolman. Kom, Lik!'
Ridder Dolman keek naar Lik en trok zijn wenkbrauwen hoog op. 'Moet dat scharminkel mee?' vroeg hij spottend.
'Mijn vader liet zich ook altijd vergezellen door zijn jachthonden,' zei Augie, zo keizerlijk als hij kon. Hij wist best dat Lik geen bloeddorstige jachthond was, maar Lik was zijn beste vriendje.
Ridder Dolman snoof schamper en mompelde iets.
Toen haalde hij zijn schouders op. 'Zoals u wenst.'

15

'Volg mij!' Ridder Dolman daalde de torentrap af. Daarna liep hij *niet* door de deftige brede gangen van het kasteel waar Augie de weg goed wist. Nee, hij duwde een smalle deur open en verdween daarachter.

Sofie had Augie verteld dat de smalle deuren toegang gaven tot de trappen en de gangen voor het personeel, en dat een prins daar niet hoorde te komen. Maar ridder Dolman had gezegd dat Augie hem moest volgen, dus hij ging hem achterna.

De gangen voor het personeel waren smal, kaal en koud. Er lag geen tapijt op de vloer en er hingen geen schilderijen aan de muur. Knechten met manden hardhout en dienstmeisjes met zwabbers sprongen verbaasd opzij.
'Wat doet prins Augustus hier?' fluisterden ze achter Augies rug.

Augie kon ridder Dolman niet bijhouden. Zijn berenmuts

zakte voor zijn ogen en zijn degen zwaaide telkens tussen zijn benen.

Hij viel bijna van een van de trappen.

‘Ridder Dolman, wacht!’ riep hij.

16 Een ridder moet naar een prins luisteren. Maar ridder Dolman hoorde Augie niet, of hij deed alsof hij hem niet hoorde. Hij beende nog een lange gang door, daalde een versleten stenen trap af en verdween uit het zicht.

Augie kwam al een poosje niemand meer tegen. Het leek alsof ze in een deel van het kasteel waren waar niemand anders kwam. Weer een gang, verder rechtdoor, of... was ridder Dolman misschien nog een trap afgedaald?

Ergens sloeg een deur galmend dicht.

Toen was het stil.

Waar was ridder Dolman gebleven?

Hijgend bleef Augie staan in een halfdonkere gang.

Was hij bij de voorraadkamers onder de keuken terecht gekomen? Of in de buurt van de kerkers, waar vroeger dieven en moordenaars gevangen zaten?

Langzaam volgde Augie een buitenmuur die bestond uit ruwe rotsblokken. Hier en daar zat er in de hoogte een raampje met tralies ervoor. Zo kon hij zien waar hij naartoe liep. Overal lagen plasjes regenwater. Kille voorjaarswind blies door de spleten tussen de rotsblokken de geur van gras naar binnen.

De gang liep dood bij een zware ijzeren deur.

‘Ridder Dolman?’ fluisterde Augie.

Aarzelend duwde hij tegen de deur. Die voelde koud en vochtig aan, en gaf geen centimeter mee. Hij zat op slot.

Een dier schoot ritselend weg en verdween naar buiten door een gat onder de grote stenen van de muur. Een rat? Voor de ijzeren deur lag een spiegellende plas. Het leek alsof er iets in lag.

17

Augie bukte en tastte in het water. Zijn vingers vonden een grote, roestige sleutel. Waarschijnlijk was het de sleutel van de zware ijzeren deur. Hij had geen tijd om dat nu uit te proberen en stopte hem in zijn broekzak. 'Zoek het spoor van ridder Dolman, Lik!'

Lik begreep hem. Natuurlijk. Ook al was hij dan geen volbloed jachthond, hij was ook geen scharminkel. Hij was een speurhond!

Snuffelend liep hij een stuk terug de gang in. Nu en dan keek hij om alsof hij wilde zeggen: Hierheen, Augie.

18 'Goed zo, Lik.' Augie hoorde de bange, hoge klank van zijn eigen stem. Hij zette zijn berenmuts overeind, rechte zijn schouders en begon grote stappen te nemen. Toen zei hij het nog een keer. Dit keer met een stoere mannenstem.
'Goed zo, Lik!'

Honderd gouden dukaten

Liks neusje vond het spoor van ridder Dolman. Snuffelend draafde hij gangen door en trappen op tot hij stilstond voor een van de smalle deuren. Augie duwde die open en stapte een deftige gang in met tapijt op de grond en schilderijen aan de muren. Deze gang kende hij! Hij stond voor de deur van de ridderzaal.

19

Hijgend duwde Augie de hoge deur open. ‘Goedemorgen, ridders.’ Hij vergat zijn zware mannenstem.

In plaats van dat ze netjes ‘goedemorgen’ antwoordden, riep een van de ridders lollig: ‘Horen we daar een muis piepen?’

Allemaal begonnen ze te lachen en te stampen.

Met een rood hoofd liep Augie naar de hoge troon van zijn vader en klom erop. Alle ridders keken naar hem. Het waren grote mannen met baarden en woeste rimpelkoppen, littekens, scheve tanden en harde handen. Toen Augie op de troon zat, staken zijn benen recht naar voren.

‘Iemand! Breng een kussen! Prins Augustus komt niet boven het tafelblad uit,’ riep ridder Dolman, en weer begonnen de ridders bulderend te lachen.